

Az alábbiakban egy amerikai házaspár, Tim és Beth Landis bizonyágtételét olvashatjuk.

Tim bizonyágtétele

5 éves koromban mesélt először nekem Jeff, a bátyám a mennyről és a pokláról. Tisztán emlékszem, hogy a János 3:16-ot használta arra, hogy bemutassa nekem Isten irántunk való szeretetét. Habár sosem voltam rossz gyerek, mégis tudtam, hogy Isten előtt mégsem vagyok jó.

Megértettem, hogy ahhoz, hogy örökké élhessek, hinnem szükséges Jézusban és abban, hogy Ő az én Uram és Megváltóm. Ahogy az Igevers is mondja: "Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen."

11 éves voltam, amikor Jeff meghalt rákban. Ő akkor 14 éves volt. Ekkor teljesen összezavarodtam: miért engedi meg Isten a rákot, és miért vette el tőlünk Jeff-t. Nem tudtam többé bízni benne, semmi sem készítetett arra, hogy időt töltssek vele. Egyre inkább önközpontú emberré váltam, aki igyekszik ura lenni saját döntéseinek.

26 éves koromban megállapították, hogy retinitis pigmentosám van (RP). Ez egy degeneratív szembetegség, amelynek következtében elveszti az ember a látását. Most már egyenesen keserű volt a szívem, ha Istenre gondoltam. Hat éve voltunk házasok Beth-tel, a kislányunk akkor volt 13 hónapos. Úgy éreztem, hogy épp itt az ideje annak, hogy megint egy újabb pofont és próbát kapjak attól az Istentől, aki egyébként sem szeret minket.

Rövid időn belül Isten mégis hatalmas módon megmutatta szeretetét embereken keresztül. A Szentszellem megújította a gondolkodásomat és a szívemet, ahogy a Rómaiakhoz írt levél 12:2 parancsolja:

"Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. És ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek,

mi az Isten akarata, mi az, ami jó, neki tetsző és tökéletes. " Róma 12:1-2.

Vakságomra pozitív hozzáállással kezdtem tekinteni. Emlékszem, Jeff is mindig pozitívan tudta kezelni a rák mikéntjét, ahogy az elbánt a testével. Alázatos tudott maradni, ezáltal sok év után is rendkívül komoly példává vált számomra.

John Maxwell egy lelkipásztor, valamint egy hivatásos előadó, aki rendszeresen támogatja és építi a keresztény vezetőket. John pásztor nagy benyomást tett az életemre, amikor azt mondta: nem az számít, mi történik veled, hanem hogy mi történik benned. Ez egy óriási különbség. A Példabeszédek Könyve 3:5-6 azt írja:

"Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj. Minden utadon gondolj rá, és Ő egyengetni fogja ösvényeidet."

Ezek a versek mindig emlékeztetnek arra, hogy Jézussal járjam az életem útját. Habár az élet nehézségeket állít eléem, én mégis itt vagyok, hogy elmondjam: Isten beszédének gyakorlati alkalmazása teljesen megváltoztatta az életemet. Olyan emberré váltam, aki folyamatosan Krisztus tiszteletére törekszik.

A Lancasteri Bibliaiskolában tanultam, ott szereztem diplomát. Jelenleg önkéntesként szolgálok egy olyan misszióban, amely sérült emberek felé végez szolgálatot. Kenyeremet pedig azzal keresem, hogy oktatom a látássérülteket az akadálymentes technológia használatára.

Tim Landis

Beth bizonyágtétele

Keresztény családban nőttem fel. 4 éves voltam, amikor elfogadtam Jézust személyes megváltómként. Sokat tanultunk róla a vasárnapi iskolában, és minden vágyam az volt, hogy Jézus bocsássa meg az én bűneimet is, és hogy egyszer majd a Mennybe jussak.

17 éves koromban úgy gondoltam, hogy az életem tökéletes. Végzősként a legjobb tanuló voltam, sok barátom is volt, ugyanakkor egészségügyi problémák is leselkedtek rám, ráadásul mégis csak egy kislány voltam, aki mások véleményére alapozta az identitását. Két kórházban is mitrális billentyű problémát diagnosztizáltak nálam, ez egy keringési zavar. Súlyosbította a helyzetet, hogy kamaszkori stressz szindrómám is volt. Sem a testem, sem az agyam nem tudta kezelni a stresszt, így amikor túlterhelt voltam, egyszerűen kikapcsoltam.

26 évesen már 5 éve éltem házasságban életem szerelmével, részmunkaidőben dolgoztam, önkéntes voltam a gyülekezetben, és addigra egy aranyos kislányunk is született. Újra tökéletesnek hittem az életemet, aztán megint minden fenekestül felfordult. Amikor férjemmel elmentünk a szokásos kontrollvizsgálatra, hogy megvizsgálják a szemlencséjét, közölték velünk, hogy legközelebb már egy retina specialista fogja kezelni őt, mivel Tim el fogja veszteni a látását egy retinitis pigmentosa nevű örökletes betegség miatt. A következő évben sok szerepváltozás történt az életünkben. Tim otthon volt a kislányunkkal, ezalatt én teljes munkaidőben dolgoztam, ráadásul otthon is több felelősség hárult rám. Tim hamarosan erős depresszióba esett állapotának romlása miatt. A legtöbb 25 éves férfi nagyon nehezen viseli, ha elveszti a kocsját, a függetlenségét. Ezzel Tim is így volt. Az életünk lejtmenetbe kezdett a fájdalom, és a betegség miatt, ráadásul a terhességem után a hormonháztartásom sem állt helyre, én is depresszióba estem. Tim viszont egy idő után kezdett kilábalni a depresszióból. Habár én is felépültem, négy évre rá mégis egy orvosi beavatkozás alakította másként a mindennapjaimat.

Az életem, és a fontossági sorrend is dramatikusan megváltozott nálunk. Nehézséget jelentett az is, hogy az orvosok nem javasolták, hogy vállaljunk több gyereket. A testem megint kezdte felmondani a szolgálatot, és csak napi egy-két órát voltam képes aludni. Teljesen kimerültem, alig éltem túl a napokat, míg végül aztán rendszeresen eljártam tanácsadásokra. Az alkalmazott kezelések folyamatosan változtak, emiatt rengetegszer izzadtam, a vérnyomásom hirtelen felszökött, és őszintén szólva minden másodperc egy végtelenül hosszú napnak tűnt. Tanácsadóim javaslatára készítettem egy naplót azokkal az Igeversekkel, amelyek Isten kegyelméről, békéjéről, hűségéről és gyógyító erejéről szólnak. Amikor éjszakánként nem tudtam aludni, ezeket a verseket olvastam újra és újra. Négy hónapomba telt, amíg viszonylag egyensúlyba került ismét az életem. Új orvost találtam, másfajta kezelést kaptam. Újra örömet találtam az életben. Az örömöm abból származik, ha szolgálhatok, ha zenélhetek, ha a családommal tölthetek időt, és leginkább abból, hogy Krisztusra alapozhatom az életemet. Tudom ugyanakkor azt is, hogy nekem is többet kell tennem a hosszabb, tökéletesebb életért, és meg kell tanulnom jobban kezelni a stresszpontjaimat. A bizalmam Dávid zsoltárának szavaiban van:

“Isten a mi oltalmunk és erősségünk. Mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe.”

“Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy Én vagyok az Isten. Magasztalnak a népek, magasztal a föld. A Seregek Ura velünk van. Jákób Istene a mi várunk.”

46. zsoltár 2-3, 11-12., RUF.

Beth Landis